

Sygn. akt VII AGa 1931/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Magdalena Sajur - Kordula (spr.)

Sędziowie: SA Jolanta de Heij-Kaplińska

SA Marek Kolasiński

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 18 czerwca 2018 r., sygn. akt XVII AmT 4/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

a) w punkcie pierwszym oddala odwołanie;

b) w punkcie drugim zasądza od R. C. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

II. zasądza od R. C. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 540 zł (pięćset czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VII AGa 1931/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej decyzją z dnia 24 września 2015 r., znak: (...) na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2, art. 209 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz.U. z 2014 r., poz. 243, z późn. zm.) oraz na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j.: Dz.U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm.) w zw. z art. 206 ust. 1 Pt, po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, w związku z niewywiązaniem się z obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianego w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2012, nałożył na R. C. karę pieniężną w wysokości 5.600 PLN, płatną do budżetu państwa za niewypełnienie określonego w art. 7 ust. 2 Pt obowiązku

przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2013 r., danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Wyrokiem z dnia 18 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję i zasądził od Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej na rzecz R. C. kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd I instancji oparł se rozstrzygnięcie na podstawie następujących ustaleń i rozważań prawnych:

Zawiadomieniem z dnia 18 listopada 2013 r., doręczonym w dniu 27 listopada 2013 r., Prezes UKE poinformował Stronę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się przez stronę z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2012. Prezes UKE wezwał Stronę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2012 r. niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary.

Pismem z dnia 27 listopada 2013 r. strona przedłożyła swoje stanowisko w sprawie, załączając dane wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt w postaci wypełnionych formularzy FO i FO6 za rok sprawozdawczy 2012 (potwierdzone za zgodność z oryginałem przez stronę), a także kopię Informacji dotyczącej udostępniania danych, o których mowa w art. 180g ust. 1 Pt, kopię potwierdzenia nadania ww. informacji do UKE w dniu 6 lutego 2013 r., kopię zeznań podatkowych PIT-36L i PIT-B za 2012 r. Strona w ww. piśmie wskazała, że sprawozdania w postaci formularzy FO0 i FO6 zostały przesłane wraz z Informacją dotyczącą udostępniania danych, o których mowa w art. 180g ust. 1 Pt. Strona stwierdziła, że wymagane sprawozdanie, o którym mowa w art. 7 Pt zostało przesłane wraz z korespondencją z dnia 6 lutego 2013 r. strona stwierdziła, że drogą mailową dostała przypomnienie o sprawozdaniu wynikającym z art. 180c, którego termin upływał 30 stycznia 2013 r. otrzymał 15 stycznia 2013 r. od T. K.. 6 lutego 2013 r. strona przesłała to sprawozdanie wraz z formularzem FO0 i FO6. Strona zwróciła uwagę, że powinna zostać poinformowana o nieścisłościach. Strona stwierdziła, że wypełnia wszystkie obowiązki sprawozdawcze wobec UKE i innych urzędów. Strona wniosła o umorzenie wszczętego postępowania.

Pismem z dnia 31 stycznia 2014 r., doręczone dnia 6 lutego 2014 r., Prezes UKE wezwał stronę do przekazania danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2013 r., niezbędnych do określenia podstawy wymiaru kary, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia. Ponadto Prezes UKE, na podstawie art. 36 k.p.a., wyznaczył nowy termin załatwienia sprawy tj. 30 czerwca 2014 r.

W załączeniu do pisma z dnia 8 maja 2014 r., doręczone do UKE dnia 15 maja 2014 r., strona przedłożyła, potwierdzoną za zgodność z oryginałem przez Stronę, kopię zeznania podatkowego PIT 36L za 2013 r. przesłaną uprzednio do Urzędu Skarbowego.

Pismem z dnia 30 czerwca 2014 r., doręczone dnia 7 lipca 2014 r., Prezes UKE, na podstawie art. 10 k.p.a., poinformował Stronę o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Ponadto Prezes UKE, na podstawie art. 36 k.p.a., wyznaczył nowy termin załatwienia sprawy, tj. 31 października 2014 r.

Pismem z dnia 14 lipca 2014 r., doręczone do UKE dnia 18 lipca 2014 r., strona ponownie wniosła o umorzenie postępowania oraz poinformowała, że „dokumenty, których sprawa dotyczy zostały Państwu wysłane, jak co roku”.

Postanowieniem z dnia 27 października 2014 r., doręczone dnia 29 października 2014 r., Prezes UKE włączył do akt postępowania kopię formularza FO0 za rok sprawozdawczy 2013 dla (...). Ponadto Prezes UKE, na podstawie art. 10 k.p.a., poinformował Stronę o możliwości zapoznania się z zebrany materiał dowodowy w sprawie, a także prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych dowodów i materiałów w terminie 7 dni od daty

otrzymania pisma. Ponadto Prezes UKE, na podstawie art. 36 k.p.a., wyznaczył nowy termin załatwienia sprawy tj. 31 grudnia 2014 r.

Kwota całkowitych przychodów przedsiębiorcy osiągniętych w 2014 r. wyniosła 3.126.509,20 zł. Koszty uzyskania przychodów wyniosły 2.226.406,89 zł, zaś dochód 900.102,31 zł.

Sąd I instancji w oparciu o tak ustalony stan faktyczny uznał, że odwołanie powoda zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności, odnosząc się do zarzutów powoda dotyczących naruszenia przez Prezesa URE przepisów procedury administracyjnej, Sąd stwierdził, że ewentualne naruszenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego w toku prowadzonego postępowania administracyjnego nie jest przedmiotem postępowania przed tutejszym Sądem, jak również nie stanowi samoistnej podstawy uchylenia decyzji w tym postępowaniu, nie ma ono bowiem wpływu na ocenę prawidłowości zaskarżonej decyzji. Wniesienie odwołania od decyzji administracyjnej wszczyna postępowanie sądowe, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę od nowa, w zakresie przedmiotu sprawy.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 209 ust. 1 pkt 1 (obowiązująca w dacie wydania decyzji) nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe – podlega karze pieniężnej. W związku z tym, w przypadku udzielenia niepełnych lub nieprawdziwych informacji lub dostarczenia dokumentów zawierających takie informacje jak również w przypadku nie udzielenia informacji, o których mowa w art. 7 Pt, podmiot zobowiązany podlega karze zgodnie z art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Należy bowiem wskazać, że art. 7 Pt przewiduje obowiązek udzielenia informacji lub dostarczania dokumentów (danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, ewentualnie także rocznego sprawozdania finansowego), o niewykonaniu którego stanowi art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Przez niewypełnienie obowiązku przekazania danych, o którym mowa w art. 7 Pt należy rozumieć również przekazanie wymaganych w art. 7 Pt informacji z uchybieniem terminu, o którym mowa w tym przepisie. Przepis art. 7 Pt wskazuje bowiem termin wywiązania się z uregulowanego w nim obowiązku. Oznacza to, że niezachowanie przedmiotowego terminu również podlega karze, o jakiej mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

Zgodnie natomiast z treścią art. 7 ust. 1 Pt, przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku sprawozdawczym przekroczyły kwotę 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE rocznego sprawozdania finansowego w terminie do dnia 30 czerwca, a także danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w terminie do dnia 31 marca. Natomiast przedsiębiorca telekomunikacyjny, którego roczne przychody z tytułu wykonywania działalności telekomunikacyjnej w poprzednim roku sprawozdawczym były równe lub mniejsze od kwoty 4 milionów złotych, jest obowiązany do przedkładania Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca, wyłącznie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych (art. 7 ust. 2 Pt). Zarówno art. 7 ust. 1 jak i art. 7 ust. 2 Pt przewidują obowiązek przedłożenia Prezesowi UKE danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w tym samym terminie tj. do dnia 31 marca. Ponadto Sąd wskazał, iż dane przekazywane przez przedsiębiorców na podstawie art. 7 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego pozwalają oceniać aktualny stan rynku usług telekomunikacyjnych, na który Prezes UKE może reagować, realizując cele Prawa telekomunikacyjnego. Dane zawarte w składanych formularzach zapewniają bowiem ciągłość określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Z kolei nieprzekazanie tych danych przez przedsiębiorcę daje mylny obraz stanu rynku, co ma znaczenie w szczególności przy jego analizie, również pod kątem czy występuje na nim skuteczna konkurencja. Ponadto przedmiotowe informacje są niezbędne dla stworzenia przez Prezesa UKE zgodnego ze stanem faktycznym raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego ogłaszanego przez niego stosownie do treści art. 192 ust. 3 Pt w terminie do 30 czerwca za rok ubiegły. Tak więc zaniechanie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wpływa na poprawność zgromadzonych i

ujawnionych danych, tym samym przekładając się na adekwatność wskazanego raportu podawanego do informacji publicznej przez organ regulacyjny w wykonaniu obowiązku ustawowego nałożonego na ten organ.

Ponieważ jak wynika ze złożonego PIT za 2012 rok, powód zobowiązany był do złożenia informacji w terminie do dnia 31 marca, dotyczących wyłącznie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

Sąd I instancji stwierdził, że z informacji powoda złożonych w toku postępowania administracyjnego wynika (pismo powoda z 27 listopada 2013 r.), że przesłał on w dniu 2 lutego 2013 r. informacje obejmujące sprawozdanie z art. 180c Pt oraz formularze F00 i F06, o czym uprzednio przypomniał mu T. K. w dniu 15 stycznia 2013 r.

Prezes UKE nie odnotował wpływu wskazanych przez powoda dokumentów w dniu 6 lutego 2013 r., dlatego też wszczął postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewywiązanie się powoda z obowiązków informacyjnych. Z kolei powód przedstawił dowód nadania przesyłki na adres Prezesa UKE, w związku z czym nie ma podstaw do kwestionowania złożonego przez powoda dowodu w tym zakresie. Nie jest w ocenie Sądu dowodem fakt, że Prezes UKE nie odnotował wpływu dokumentów do Urzędu jak twierdził. Jakkolwiek nie można ponad wszelką wątpliwość jednoznacznie stwierdzić, że przesyłka nadana w dniu 6 lutego 2013 r. zawierała dokumenty, na które powołuje się powód, jednakże w postępowaniu o nałożenie kary pieniężnej wszelkie wątpliwości brane są na korzyść podmiotu, na którego ma się nałożyć karę, jest to zatem quazi kara, a więc obowiązują te same zasady.

W orzecznictwie wskazuje się, że kary pieniężne nakładane przez organy regulacji rynku nie mają charakteru sankcji karnych, jednak w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy takiej kary, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacyjnego powinny odpowiadać wymaganiom analogicznym do obowiązujących sąd orzekający w sprawie karnej (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2010 r., III SK 1/10, OSNP 2011, nr 21-22, poz. 288, z dnia 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10, Lex nr 622205, z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10, Lex nr 1113035 z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10, Lex nr 737390 i z dnia 5 stycznia 2011 r., III SK 32/10, Lex nr 824312, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie VI ACa 877/15).

W postępowaniu w sprawie nałożenia kary pieniężnej spełnione zostały standardy wynikające z art. 6 Konwencji (wyrok SN z dnia 5 stycznia 2011 r., III SK 32/10). Spełnienie wymogów wynikających z Konwencji w tym wypadku sprowadza się do respektowania przez sąd rozpoznający odwołanie od decyzji zasady, iż to organ regulacyjny powinien wykazać, że zachodzi stan faktyczny uzasadniający ukaranie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Przedsiębiorca zaś ma pozycję podmiotu broniącego się przed ukaraniem, co nie ulega zmianie także po przeniesieniu sprawy na drogę postępowania sądowego. Obowiązuje w związku z tym zasada, że niedające się wyjaśnić wątpliwości rozstrzygane są na korzyść podmiotu, któremu zarzuca się naruszenie prawa.

Sąd I instancji zatem przyjął, że wymagane art. 7 ust. 2 Pt dokumenty zostały złożone przez w prawidłowym terminie do ich wniesienia, albowiem powód przedstawił wystarczający dowód dla uznania, że złożył dokumenty (F00 i F06) w zakresie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych.

W konsekwencji powyższego, Sąd nie znalazł podstaw dla nałożenia na powoda kary pieniężnej.

Sąd Okręgowy w Warszawie, na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c., Sąd uchylił w całości zaskarżoną decyzję.

O kosztach postępowania postanowiono stosownie do treści art. 98 k.p.c., zasądzając na rzecz strony wygrywającej proces – na rzecz powoda koszty postępowania, które stanowi uiszczony przez powoda wpis od złożonej decyzji w wysokości 100 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucił naruszenie:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy t.j. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę wiarygodności i mocy dowodowej dokumentów zgromadzonych w sprawie oraz brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego, co doprowadziło do uznania, że R. C. przedstawił wystarczający dowód, że złożył w wymaganym terminie dokumenty w zakresie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych za rok 2012,
2. naruszenie przepisów prawa materialnego.

Wskazując na powyższe zarzuty wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości przez oddalenie odwołania powoda lub ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,
3. zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Powód nie zajął stanowiska odnośnie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się uzasadniona i prowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania powoda.

Uzasadniony okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać należy również, że w istocie Sąd I instancji nie poczynił własnych ustaleń faktycznych, jedynie sporządził opis kolejnych dokumentów zgromadzonych przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w aktach administracyjnych. W sprawie niniejszej kluczowe było rozstrzygnięcie, czy przedsiębiorca R. C. wywiązał się z obowiązku określonego w art. 7 ust. 2 Pt t.j. obowiązku przedłożenia Prezesowi UKE, w terminie do dnia 31 marca 2013 r., danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. W tym kontekście niezrozumiałe i zbędne jest ustalenie, że Prezes UKE wszczął postępowanie administracyjne oraz jakie były kolejne czynności stron w tym postępowaniu (uzasadnienie Sądu I instancji k.82v-83).

Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału, a zatem - jak podkreśla się w orzecznictwie - z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzaniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności (por. wyrok SN z dnia 17 listopada 1966r., II CR 423/66, OSNPG 1967, nr 5-6, poz. 21; uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 marca 1999r., I PKN 632/98, OSNAPIUS 200 nr 10).

W literaturze przyjmuje się, że moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd na skutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na swoje indywidualne cechy i obiektywne okoliczności zasługuje na wiarę (por. Jakubecki Andrzej (red.), Bodio Joanna, Demenecki Tomasz, Marcewicz Olimpia, Telenga Przemysław, Wójcik Mariusz: Komentarz aktualizowany do ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz do art. 233 k.p.c., LEX nr 135627). Ocena wiarygodności dowodu odnosi się zatem do źródła informacji. Kryteriami oceny wiarygodności są doświadczenie życiowe, inne źródła wiedzy, poprawność logiczna, prawdopodobieństwo wersji.

Sąd Apelacyjny ustala, że R. C. prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą (...) w G. (okoliczność bezsporna). W dniu 6 lutego 2013r. firma (...) nadała do UKE ul. (...) przesyłkę poleconą (dowód: potwierdzenie nadania k.28). Prezes UKE stwierdził, że powód nie dostarczył danych za rok 2012 dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej

działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych (dowód: zawiadomienie o wszczęciu postępowania k.1 akt adm.). Pozostałe wymagane prawem dokumenty sprawozdawcze zostały złożone w terminie (okoliczność bezsporna). Pismem z dnia 27 listopada 2013r. powód przesłał do UKE m.in. wypełnione formularze F00 i F06 za rok sprawozdawczy 2012 (dowód: pismo wraz z załącznikami k. 2-17 akt adm.).

W sytuacji, gdy powód przedstawił dowód nadania przesyłki do Urzędu Komunikacji Elektronicznej i twierdził, że przesyłka zawierała dane wymagane przez zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt, pozwany zaś przyznał, że otrzymał przesyłkę, ale zawierała ona część wymaganych informacji, zaś brakowało danych za 2012 rok dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych, rozważyć należało - na kim spoczywa ciężar wykazania, że obowiązek został wykonany.

Stosownie do fundamentalnej zasady postępowania dowodowego, ciężar dowodu spoczywa na tym kto twierdzi, a nie kto zaprzecza (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat - por. wyrok SN z dn. 18 lutego 2010 r., sygn. II CSK 449/09). Natomiast zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W konsekwencji, należy uznać, że ciężar udowodnienia okoliczności doręczenia pozwanemu wymaganych dokumentów spoczywa na powodzie. Wbrew ocenie Sądu I instancji, temu obowiązkowi dowodowemu powód nie podolał. Nie wykazał bowiem, że wypełnił obowiązek wynikający z art. 7 ust. 2 Pt.

W konsekwencji Sąd I instancji naruszył również przepisy prawa materialnego, w ten sposób, że nie zastosował art. 210 ust. 1 i 2 Pt w zw. z art. 209 ust. 1 Pt w zw. z art. 7 ust. 2 Pt.

Zgodnie z art. art. 209 ust. 1 pkt 1 (w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji) kto nie wypełnia obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów przewidzianych ustawą lub ustawą z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych lub udziela informacji niepełnych lub nieprawdziwych lub dostarcza dokumenty zawierające informacje niepełne lub nieprawdziwe – podlega karze pieniężnej. Przez niewypełnienie obowiązku przekazania danych, o którym mowa w art. 7 Pt należy rozumieć również przekazanie wymaganych w art. 7 Pt informacji z uchybieniem terminu, o którym mowa w tym przepisie. Przepis art. 7 Pt wskazuje bowiem termin wywiązania się z uregulowanego w nim obowiązku. Oznacza to, że niezachowanie przedmiotowego terminu również podlega karze, o jakiej mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt.

Skoro powód nie wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku w terminie do dnia 31 marca 2013r. Prezes UKE winien nałożyć na niego karę pieniężną.

Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 Pt wynosi do 3% przychodu osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym, przy czym Prezes UKE, ustalając dokładną wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 210 ust. 2 Pt uwzględni zakres naruszenia, dotychczasową działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W niniejszym przypadku Prezes UKE uwzględnił wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary.

Przy ocenie zakresu naruszenia uwzględniono, że zgodnie z art. 1 ust. 2 Pt celem ustawy jest stworzenie warunków dla:

- 1) wspierania równoprawnej i skutecznej konkurencji w zakresie świadczenia usług telekomunikacyjnych,
- 2) rozwoju i wykorzystania nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej,
- 3) zapewnienie ładu w gospodarce numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi,
- 4) zapewnienia użytkownikom maksymalnych korzyści w zakresie różnorodności, oceny i jakości usług telekomunikacyjnych,
- 5) zapewnienia neutralności technologicznej,

6) zapewnienia użytkownikom końcowym będącym osobami niepełnosprawnymi dostępu do usług telekomunikacyjnych równoważnego poziomowi dostępu, z jakiego korzystają inni użytkownicy końcowi.

Przedłożenie przez stronę danych, o których mowa w art. 7 Pt, z naruszeniem terminu, stanowiło naruszenie, które prowadziło do utrudnienia realizacji obowiązków Prezesa UKE, w szczególności mogło prowadzić do zniekształcenia wyników analizy rynku mających zasadnicze znaczenie dla podejmowania przez Prezesa UKE decyzji regulacyjnych w drodze których m.in. są nakładane obowiązki regulacyjne na przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Jednocześnie Prezes UKE wziął pod uwagę, że powód ostatecznie złożył wymagane dane, co miało wpływ na zmniejszenie kary.

Prezes Urzędu uwzględnił dotychczasową działalność strony t.j. okoliczność, że powód nie był dotychczas karany.

Wzięto również pod uwagę możliwości finansowe strony, w tym wielkość przychodów wskazanych w zeznaniu podatkowym strony PIT-36L za rok 2014 t.j. kwotę 3 126 509, 20 zł, jak również wielkość przychodów osiągniętych z tytułu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej t.j. 2 720 527 zł, co stanowiło 87,01% całości przychodów. Kara w wysokości 5 600 zł mieści się w granicach określonych ustawą, uwzględnia wszelkie okoliczności wymiaru kary i spełnia wymóg proporcjonalności.

Z tych względów na mocy art. 386 § 1 k.p.c. wyrok podlegał zmianie poprzez oddalenie odwołania powoda. W konsekwencji na mocy art. 98 § 1 i 3 k.p.c. zmianie podlegało również rozstrzygnięcie o kosztach procesu.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalono na mocy § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 14 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r. poz. 1804 ze zm.).

Magdalena Sajur- Kordula Jolanta de Heij- Kaplińska Marek Kolasiński